

Páter Gabriel

Súcit s hriešnikmi

(Nedeľa Božieho milosrdenstva)

Dnešná nedeľa sa tiež volá *Nedeľa Božieho milosrdenstva*. Preto budeme hovoriť o milosrdenstve. A navyše s tým, že dôraz dáme na to, že aj my máme byť milosrdní voči iným, podobne ako bol a neustále je Boh milosrdný voči nám.

Najskôr vysvetlíme samotné slovo „milosrdenstvo“. Je to napodobenina latinského výrazu *miser cordia* - milosrdný je ten, kto má „milé srdce“. Nakoľko je takýto pojem veľmi široký, autori ho zúžili do tejto definície: „Milosrdenstvo je súcit s cudzou biedou, smútok nad ňou.“

Súcit nad cudzou „biedou“... Oná „bieda“ môže mať rozličné podoby. My sa sústredíme iba na morálnu biedu – na súcit s tým, kto hreší (lebo na takúto biedu sa väčšinou myslí, keď sa hovorí o Božom milosrdenstve voči nám ľuďom).

Prirodzene máme súcit, keď sa niekomu stane nejaká škoda, keď ho stretne nejaké zlo. My kresťania však za najväčšie zlo považujeme hriech. Nuž, ale máme mať súcit s tým, kto kradne, luhá, kto zabíja? Veď je vinný vlastnou vinou! ... Odpoveď znie: Áno! Máme mať súcit i s tým, kto hreší, kto si hriechom spôsobuje škodu a biedu. Ba náš otec František hovorí, že s takým je potrebné mať najväčší súcit, lebo taký človek spôsobuje škodu svojej nesmrteľnej duši.

Kresťanská morálka si v tomto súvisí už od najstarších dôb pomáha rozlíšením medzi hriechom a hriešnikom. Svätý Ján Zlatoústý sa v jednej svojej homílii veľmi rozhorlil proti kacírom, proti tým, ktorí zo zloby kazia Božiu pravdu a mätú dobrých ľudí. Vzápätí sa však zľakol, že zašiel až príliš ďaleko a ospravedľňuje sa. Ten hnev - ako hovorí – je namierený proti bludu (hriechu); nie proti kacírom. Keď človek klesne tak hlboko, že sa stane kacírom, treba sa zaňho modliť a plakať nad ním, a nie nenávidieť ho.

Ako sa má onen súcit s hriešnikom prejavovať? Teoreticky je ľahké rozlíšiť hriešnika od hriechu. Prax býva ťažšia; býva pre nás ťažké mať súcit s hriešnikom, zvlášť, ak ide o ťažkého hriešnika. Svätý Tomáš Akvinský nám chce uľahčiť styk s chybujúcimi, na ktorých by sme sa inak hnevali, takouto úvahou: Je síce pravda, že s hriechom a vinou nemôžeme mať súcit. Ale hriech „i vina sama je už niekedy trestom“. Je totiž následok niečoho, čo predchádzalo.

Ako to chápať: Napr. zvrhlý chlapec, ktorý nikdy nepoznal rodinné prostredie, je skutočne chudák a právom ho ľutujeme, i keď kradne a luhá. Alebo nejaké mladé dievča, ktoré stojí každý deň na chodníku, aby predávalo svoje telo – lebo z domu ju vyhodili jej zvrhlí a egoistickí rodičia. Možno ani netušíme, aký ťažký boj musí vybojovávať so svojim svedomím, ktoré ju denne hryzie, keď si uvedomuje ako je potupovaná jej ľudská dôstojnosť.

Pán Ježiš sa modlí za tých, ktorí ho ukrižovali, a ospravedľňuje ich konanie slovami: „nevedia, čo robia“ (porov. Lk 23, 34); podobne sv. Štefan prosí, aby Boh „nezapočítal za hriech“ nenávisť jeho krajanom, s ktorou ho kameňovali (Sk 7, 60).

O to skôr máme mať súcit s chybami blížneho, za ktoré nemôže, ktoré vyplývajú z jeho nešťastnej povahy, z nenapraviteľných zlozvykov. Zdravý človek prirodzene cíti súcit so slepcom, ihneď uvoľní miesto chorému. Ten, kto má šťastnejšiu, veselú povahu, by mal byť rovnako ústupný a súcitný k tomu, kto sa nedokáže zabávať, kto odpudzuje svojou nevládnosťou, namosúrenosťou, či nudnou rečou. Často sú títo ľudia práve preto takí nespoľočenski a nesympaticki, že trpia pocitom menejcennosti, že im dá kde-ko najavo, aké ťažké je byť v ich prítomnosti. I v tomto prípade by malo platiť napomenutie sv. Pavla: „Neste si vzájomne bremena“ (Gal 6, 2). Kto na vlakovom nádraží drží vo svojej ruke ľahučký kufrík, má pomôcť do vlaku tomu, kto si nevie poradiť so svojou ťažkou batožinou. Nešťastná povaha je veľmi ťažká batožina, ktorá sa bez pomoci iných neunesie.

Majme súcit s morálnou biedou druhých! Lebo aj s nami ho má Boh. Ak sme milosrdní voči hriešnikom, tak je to len preto, že oveľa skôr bol milosrdný voči nám ako hriešnikom Boh. Odpúšťajme, ako aj nám bolo odpustené. Nakoniec je to podmienka, aby aj nám v konečnom dôsledku bolo odpustené.

Pane, daj nám svoje súcitné a milosrdné srdce, aby aj ono bolo schopné trápiť sa nad morálnou biedou hriešneho sveta; tak podobne, ako sa trápilo Tvoje srdce, keď sa z lásky k nám dalo prebodnúť kopijou vojaka. Amen.

Ježišu, dôverujem v Teba!

Lebo si Hospodin vyvolil Sion a vyhlíadal ho pre svoj dom:

- Toto mi bude miestom odpočinku, tak som si prial a naveky tu ostanem.

A budem žehnať jeho pokrmom a jeho biednych chlebom nasýtim.

A jeho kňazov priodejem spásou, pobožní v ňom sa budú radovať.

A dám tam vyrásť rohu Dávidovmu, pomazanému svojmu fakľu pripravím.

Odejem hanbou jeho nepriateľov, však na ňom koruna sa bude trblietať.

Ach, aké milé, aké príjemné je, ak bratia jedno sú!

Jak vzácny olej na hlavu, na bradu stekajúci.

Na bradu Áronovu a na lem jeho rúcha.

Jak hojná rosa hermónska, čo padá na sionské vrchy.

Lebo tam požehnal Hospodin a život dal až naveky.

Ked' Boh odpúšťa

Z rannej homílie sv. Otca Františka 1.3.2016

„Ked' Boh odpúšťa, jeho odpustenie je tak veľké, že je to akoby ‚zabudol‘. Pravý opak toho, čo robíme my klebetením: ‚Ale tento urobil toto, urobil tamto...‘ A o toľkých ľuďoch máme vytvorenú celú históriu: starovekú, stredovekú aj modernú, však? A nezabúdame. Prečo? Lebo nemáme milosrdné srdce. ‚Zaobchádzaj s nami podľa svojej miernosti‘, hovorí tento mladý Azariáš. ‚Podľa svojho veľkého milosrdenstva. Vyslobod' nás.‘ Je to volanie po Božom milosrdenstve, aby nám dal odpustenie a záchranu a zabudol na naše hriechy.“

Dnešné čítanie z Evanjelia podľa sv. Matúša zase ponúka známu Petrovu otázku, ktorú položil Ježišovi: „Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehrší?“ (Mt 18,21-35). Ježiš mu odpovedá podobenstvom o dvoch dlžníkoch a kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Jeden z nich, ktorému vládca odpustil veľkú časť dlhu nie je schopný krátko na to preukázať rovnaké milosrdenstvo voči svojmu dlžníkovi, ktorý mu dlhuje nepatrnú čiastku. Pápež ďalej dodal:

„V modlitbe ‚Otče náš‘ sa modlíme: ‚Odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinnikom‘. Je to rovnica, ide to popolu. Ak ty nie si schopný odpustiť, ako ti môže odpustiť Boh? On ti chce odpustiť, ale nebude môcť, ak máš uzavreté srdce a milosrdenstvo nemôže vstúpiť. ‚Ale otče, ja odpúšťam, ale nemôžem zabudnúť na tú strašnú vec, ktorú mi urobil...‘. - ‚Pros Pána, aby ti pomohol zabudnúť‘: to je však iná vec. Dá sa odpustiť, ale nie vždy sa dá zabudnúť. Avšak ‚odpustiť‘ a pritom hovoriť ‚veď mi to zaplatíš‘, to nejde! Odpustíme, ako odpúšťa Boh: odpúšťa v plnej miere.“

Dnešný program:

Dnes (3.4.) popoludní o 15:00 hod. bude pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu a výmena ružencových tajomstiev.

Biskupi Slovenska vyhlásili celoslovenskú zbierku na pomoc prenasledovaným kresťanom. Koná sa dnes (v nedeľu Božieho milosrdenstva) pri všetkých svätých omšiach. Aj týmto spôsobom môžeme vykonať skutok milosrdenstva a solidarity v prospech našich bratov a sestier trpiacich vo svete pre vieru v Ježiša Krista.

Slávnosť Zvestovanie Pána:

Túto slávnosť budeme sláviť v pondelok 4.4. Nie je to prikázaný sviatok. Povzbudzujem k účasti na sv. omši.

Stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí:

Bude v nedeľu 10.4. po druhej sv. omši (teda o 11:30 hod.)

Ďakujem za Vašu štedrosť pri farskej ofere.

Geniálna poistka

Bud' tvoja vôľa... (Mt 6, 10).

So slovami „bud' vôľa tvoja“ sa v živote stretol asi každý gramotný občan tejto zeme. Ak nie v Biblii či v kostole, tak určite na niektorých smútočných oznámeniach. Je však otázne, čo si pod tým každý predstavuje. Rezignáciu? Hodenie flinty do žita?

Pane,

ďakujem ti za túto geniálnu poistku proti mojej malosti, sebecku, egoizmu. Veľa ráz som sa úprimne modlíla za uzdravenie človeka, na ktorom mi zvlášť záležalo. Pripúšťala som, aspoň teoreticky, že telesné uzdravenie nemusí byť pre neho z tvojho pohľadu práve to najlepšie, a tak som poctivo dodávala „bud' vôľa tvoja“. Ale až po rokoch mi došlo, že táto poistka v modlitbe Otče náš je omnoho, omnoho širšia. Božia vôľa je zaiste to, po čom Boh túži. Božia vôľa je teda spása, záchrana všetkých ľudí všetkých čias a na všetkých kontinentoch, a to bez jedinej výnimky! Pane, vďaka za „bud' vôľa tvoja“, za túto geniálnu poistku v modlitbe Otče náš, ktorá z mojich obmedzených prosbičiek robila, a vždy robíť bude, prosby veľkorysé, hodné všemohúceho Boha, a už vopred vyslyšané, lebo on je svojmu sľubu verný.

Marie Svatošová „Tykadlom vieny“

Sväté omše v týždni po 2. veľkonočnej nedeľi - (C)

4.IV. pondelok Zvestovanie Pána

18:00 Za † Jaroslava Tibenského a rodičov
Lektori: Blahová M., Kosnáčová T.

5.IV. utorok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za dar zdravia

6.IV. streda

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 50 rokov života

7.IV. štvrtok

18:00 Za † Ondreja Podolského

8.IV. piatok

18:00 Za † Michala Vavrinčika (40. výročie smrti),
† manželku Máriu a syna Štefana, nevestu

9.IV. sobota

08:00 Za † Ladislava a Rozáliu Vavrinčikových a deti

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

10.IV. 3. Veľkonočná nedeľa - C

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny

Lektori: Vráblová M., Setnická G.

10:30 Za farníkov

Lektori: Krchnák D., Hajičková M..

15:00 Pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu

Liturgický kalendár

4.IV. pondelok Zvestovanie Pána – Slávnosť

5.IV. utorok Sv. Vincent Farrer, kňaz - Lsp

6.IV. streda Sv. Irenej, biskup a mučeník

7.IV. štvrtok Sv. Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz - Sp

8.IV. piatok Sv. Dionýz, biskup

9.IV. sobota Sv. Demeter, Sv. Dušan

Skutky duchovného milosrdenstva

6. Trpezlivo znášať nepríjemných ľudí

Trpezlivosť so všetkými bola zahmutá v Ježišom učení. Podobenstvom o kúkoli napravil netrpezlivosť sluhov, ktorí chceli burinu hneď vytrhať: „Nie, lebo pri zbieraní kúkoľa by ste mohli vytrhnúť aj pšenicu. Nechajte oboje rásť až do žatvy“ (Mt 13, 28 - 30). V podobenstve o neplodnom figovníku usmernil netrpezlivosť pána, ktorý vyzval sluhu: „Vytni ho! Načo ešte aj zem vyčerpáva?“, prostredníctvom múdrej rady sluhu:

„Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, potom ho vytnieš“ (Lk 13, 7 - 9).

O nič menej sa trpezlivosť so všetkými prejavovala aj v Ježišom štýle života. Samaritáni z jednej dediny ho odmietli prijať a Jakub a Ján, prchí synovia hromu, mu vraveli: „Pane, máme povedať, aby zostúpil oheň z neba a zničil ich?“ Ale Ježiš „sa obrátil a pokarhal ich“ (porov. Lk 9, 54 - 55).

Príkladná bola Ježišova trpezlivosť a láskavosť v posledných dňoch jeho pozemského života.

Keď ho zajali v Olivovej záhrade, postaral sa o nešťastníka, ktorému jeden z učeníkov odťal ucho: dotkol sa ho a uzdravil ho. Nevýslovná bola jeho rozvaha vtedy, keď ho zaprel Peter a keď sa mu pri výsluchu posmievali. Peter vo svojom prvom liste píše: „Keď mu zllorečili, on nezlorečil, keď trpel, nevyhrážal sa, to postúpil tomu, ktorý súdi spravodlivo“ (1 Pt 2, 23).

Prví kresťania videli v miernom Jóbovi obraz Ježiša, ako aj v „Jahveho služobníkovi“, o ktorom hovoril Izaiáš. Pavol ich vo svojich listoch vyzýval:

„Preto vás prosím..., aby ste žili dôstojne podľa povolania, ktorého sa vám dostalo, so všetkou pokorou, miernosťou a zhovievavosťou“ (Ef 4, 1-2).

Ľudová a kresťanská múdrosť

Charles Schulz necháva hovoriť Lina, malého komixového hrdinu: „Mám rád ľudské pokolenie, len ľudí nedokážem vystáť.“ Vysvetľuje tým skutočnú náročnosť nášho spoluzitia: „Často zabúdame, že tí, s ktorými sme nútení žiť, sú takisto nútení žiť s nami“ (Ricarda Huchová).

A teda? Je to jednoduché: „Kto žije s blíznymi, nemôže byť ako kocka s ostrými hranami, ale ako guľa, aby sa vedel ku všetkým prikotúľať.“ Pripomínal to opäť Mateos, starý mních z púšte. Vyžaduje od nás trpezlivosť, vzácnu a náročnú vec. „Trpezlivosť je cnosťou silných,“ pripomínal svätý Tomáš Akvinský. Ako ju získať? „Trpezlivosť je cnosť, ktorá sa získava vekom; ak ju nemáš, buď trpezlivý: skôr či neskôr príde...“ (Guglielmo Guasta).

Odtieňom trpezlivosti je zdvorilosť. Don Quijote zdôrazňoval: „Pamätaj si, Sancho Panza, že zdvorilosť je mena, ktorá platí na celom svete.“ A Ján XXIII.: „Zdvorilosť je vetvou stromu lásky.“ Nezostáva nám iné, ako prosieť s anonymom: „Pane, daj mi trpezlivosť. Ale ponáhľaj sa!“

Podnety na zamyslenie

S trpezlivosťou znášať nepríjemné osoby je asi najbežnejší skutok milosrdenstva, aký si vieme predstaviť.

Dvaja bezdomovci pod mostom si vraveli: „My sme verejné ohrozenie: keď sa umývame, znečisťujeme vodu, keď sa neumývame, znečisťujeme vzduch.“

Ako sa teda dá žiť vedľa ľudí?

Koľko nepríjemných osôb poznáme, stretávame a nemôžeme sa im vyhnúť?! Chorý so svojimi trápeniami, ktoré sústavne opisuje do najmenších detailov; sused, čo vo dne v noci kašle vo vedľajšej izbe; otravné dieťa, ktoré si mrnčaním vydobýja matkine povolenia; pes vo dvore, ktorý breše na každého, kto prechádza po ulici; zvedavec, ktorý chce skúmať každý detail nášho života; teatrálny človek, ktorý prehnými prejavmi úcty dráždi okolie; učiteľka klavíra, ktorá dáva lekcie doma v ktorúkoľvek hodinu... Ale aj bežní ľudia, ktorí nás obťažujú len samotnou svojou existenciou.

Všetkých by sme najradšej poslali do hája. Najradšej by sme sa im vyhli alebo odpovedali úsečne. Ale vieme tiež, že Ježiš povedal: „Tomu, kto sa chce s tebou súdiť a vziať ti šaty, nechaj aj plášť. A keď ťa bude niekto nútiť, aby si s ním išiel jednu míľu, chod' s ním dve. Tomu, kto ťa prosí, daj, a neodvracaj sa od toho, kto si chce od teba niečo požičať“ (Mt 5, 40 - 42). V skratke, Ježiš očakáva, že budeme trpezlivo znášať ľudí, ktorí nás obťažujú.

A ešte pridal: „Lebo ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať? Vari to nerobia aj mýtnici? A ak pozdravujete iba svojich bratov, čo zvláštne robíte? Nerobia to aj pohania?“ (Mt 5, 46 - 47).

Treba prijímať obyčajných ľudí. Abrahám Lincoln hovoril: „Boh musí mať veľmi rád obyčajných ľudí, tak veľa ich stvoril!“ A napokon, aj my k nim patríme. Sme umiestnení v existencii. Nevybrali sme si planétu, kontinent, storočie ani rodičov. Ani susedov. Neostáva nám iné, než prijímať tých, ktorí žijú v našej blízkosti, ako bratov, ako tých, ktorých nám zveril Pán. A vytvárať s nimi svet, v ktorom sa dá žiť.

Dnes

Šíri sa netrpezlivosť voči nepohodlným osobám. Spoločnosť ich odmieta. Niekdajšia patriarchálna rodina, vidiecka dedina alebo mestečko boli oveľa vľúdnejšie, schopné počúvať krehkých, slabých telom či dušou, otravných a nezniesiteľných. Vedeli zhovievavo nechať priester aj dedinskému bláznovi. Ale dnes sa každý utieka do svojho súkromia a zamyká dvere.

Nechýbajú však iniciatívy kresťanov, ktorí chcú „byť s druhými“. Vytvárajú spoločenstvá s cieľom prijímať a počúvať napríklad starých, chorých, postihnutých. Aj rôzne formy psychickej a morálnej podpory. Jednou z nich je napríklad záslužná „linka dôvery“.

Enzo Bianco „Čokoľvek ste neurobili“

„Rembrandtov obraz „Návrat márnokratného syna“; otec objíma syna - rukou otcovskou aj rukou materskou. Tak ľubkô je Božie milosrdenstvo.“

„Brána milosrdenstva je občas ako tunel, do ktorého vstupujem s vierou, že končí Svetlom. Ono je aj nádej: prítomná už pri kráčaní tou tmou.“

„Dnes ráno som v Breviári čítal povzbudenie: „V akej miere a ako rýchlo chceš dosiahnuť milosrdenstvo, tak rýchlo sa aj ty zľutúvaj.“

Mons. Jozef Halko, biskup

My sa vznášame na hladine

Mocný kráľ Milinda povedal raz starému kňazovi:

„Hovoríš, že človek, ktorý sto rokov páchal zlo a pred smrťou poprosí Boha o odpustenie, sa znova narodí v nebi. Ale ak niekto spácha iba jeden zločin a neľutuje ho, skončí v pekle. Je to spravodlivé? Sto zločinov je ľahších ako jeden?“

Starý kňaz na to kráľovi povedal:

„Keď vezmem takýto malý kamienok a položím ho na hladinu jazera, potopí sa, alebo ostane na hladine?“

„Potopí sa,“ povedal kráľ.

„A keď zoberiem sto veľkých kameňov a vložím ich do člna a postrčím ho do stredu jazera, potopia sa, alebo ostanú na hladine?“

„Ostanú na hladine.“

„Tak teda sto kameňov s člnom je ľahších ako jeden kamienok?“

Kráľ nevedel, čo má na to povedať. A tak mu to starý kňaz vysvetlil:

„Kráľ, tak je to aj s ľuďmi. Človek, aj keď mnoho zhreší, a spolieha sa na Boha, nespadne do pekla. Kým človek, ktorý sa prehreší čo len jeden raz a neprosí o Božie milosrdenstvo, bude zatratený.“

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Desatoro

9. prikázanie

Nebudeš žiadostivo túžiť po manželke svojho blížneho (Ex 20,17)

Nebudeš žiadostivo túžiť...

„Nepožiadáš manželku svojho blížneho...“ (Dt 5, 21;

Ex 20,17). Vysvetľovatelia spresňujú, že tento príkaz neodsudzuje zrodenie každej túžby. Varuje pred sebeckým postojom a snahou rozbiť posvätný zväzok manželstva druhých. Ani veriaci človek sa nemusí úporne usilovať dosiahnuť to, aby o peknej žene tvrdil, že je škaredá. Musí však uznávať, že manželka druhého patrí druhému a že je neodvolateľne zadaná, bezmála tak ako kňaz Bohu, a to priam sviatostne.

To, čo platí o postoji muža, platí aj o postoji ženy. V oboch prípadoch ide o manželskú vernosť či neveru, o snahu rozbiť a rozlúčiť to, čo Boh spojil (pozri Mt 19, 6; Mk 19, 9).

„Nebudeš žiadostivo túžiť po manželke blížneho.“ Prikázanie sa netýka až činu. Týka sa už zmýšľania. Hriech sa nezačína cudzoložstvom. Hriechy sa rodia zo *zmýšľania*. Človek, ktorý si nestráži čístopu a rýdzosť zmýšľania, nemôže mať usporiadané činy. Prikázanie teda oslovuje myseľ a srdce človeka. Prehlásenie Desatora bolo podľa kardinála Josepha Ratzingera hodinou zrodu slobodného človeka. Každý človek sa od tej chvíle, či už pán alebo otrok, muž alebo žena, stal pred Bohom priamo zodpovedným za seba a za svoje činy. Desatoro sa stalo jadrom ľudských práv, rovnakej dôstojnosti ľudí, a tým aj základom

demokracie.

Keď hovoríme o demokracii, spomíname aj staré Grécko, lebo aj tam zaviedli dôležité veci, z ktorých mnoho na Západe zostalo. No v gréckej demokracii mohli hlasovať iba slobodní občania a z tých iba muži. Ženy nemali hlasovacie právo, nemali ho ani otroci, ktorých bolo mnoho. Bola to značne obmedzená demokracia. Biblia a jej slovo pripisuje každému človekovi rovnaké právo ako stvoreniu Božiemu. To je solídny základ pre všeobecné ľudské práva a pre skutočnú demokraciu.

Aby činy človeka mohli byť dobré, musia byť dobré už jeho myšlienky a túžby. Celý človek musí byť dobrý. Lebo len na dobrom strome môže rásť dobré ovocie. V evanjeliu čítame, že z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky a z nich krádeže, závisť, pýcha, chamtivosť, smilstvá, rúhanie (pozri Mk 7, 21-23).

Pravda, z našich dobrých alebo zlých myšlienok sa nerodia dobre alebo zlé činy okamžite. Naše myšlienky neraz dlho dozrievajú, kým sa prejavia vo vonkajších postojoch a činoch. Evanjelium preto hovorí, že už žiadostivý pohľad je previnením. Rozumie sa, pravda, žiadostivosť vedomá a chcená, nie nejaký letný pohľad, ktorý ani nie je v moci človeka. Tu je potrebné mať na mysli, že tak ako zapochybovanie vo veciach viery neutvára ešte neveru, tak ani sto pokušení nemôže byť ešte hriechom, zvlášť ak je nám to na ľarchu a zápasíme.

Cieľom deviateho prikázania je ochrana človeka pred hriechom hodne zďaleka - už vtedy, keď chce zlá myšlienka zapustiť korene v jeho vnútri. To sa, pravda, nerieši násilným potláčaním, u detí ani prísnou výchovou, lež úctou k druhému človeku ako k živej osobe, ale aj úctou k sebe samému. To nás disponuje k dôstojnému postojom, k dôstojným slovám a k dôstojnému správaniu. Kresťanská etika a morálka by strácala svoju dušu, ak by ju niekto chápal len ako zákaz či príkaz. Psychológovia vedia, že isté druhy potláčania myšlienok vyvolávajú iba napätie, nie však rozvoj osobnosti. Ďalšou známkou mravného postoja mužov k ženám a žien k mužom má byť základná vzájomná úcta a presvedčenie o dôstojnosti človeka a o neobyčajnej dôvere, ktorú nám Boh preukázal tým, že nás stvoril ako mužov a ženy, schopných spolupracovať na darovaní nového života bytostiam, povolaným žiť spoločne naveky. Táto základná vzájomná úcta sa akosi prirodzene prejavuje v dobrých a zdravých rodinách ako úcta k matke a otcovi a ako úcta bratov a sestier.

Manželstvo je v ľudstve a najmä v kresťanstve veľmi vážna a posvätná ustanovizeň. Tam, kde sa dvaja ľudia oddávajú jeden druhému a spoločne darujú život deťom, zasiahnu do posvätného poriadku života, do samého tajomstva ľudského bytia, ktoré presahuje čiru kompetenciu človeka. Tam už prestávajú patriť iba sebe. Tam preberajú *na seba Božie tajomstvo*. Preto spolužitie muža a ženy v manželstve sa stáva vecou náboženstva, posvätnosti a zodpovednosti pred Bohom. Všetky ostatné formy spolužitia muža a ženy sa nejakým spôsobom snažia vyhnúť tejto zodpovednosti a tajomstvu ľudského bytia. Vnásajú tak do spoločnosti poruchu, ktorá má svoje následky.

Trvalý zväzok manželstva vyjadruje samo Božie slovo. Ľudskej dôstojnosti zodpovedá len bezvýhradná oddanosť lásky bez možnosti revízie či zrušenia. Ľudský život nie je totiž experiment s možným opakovaním ako v laboratóriu. A manželstvo nemôže byť nijakou zmluvou na výpoveď.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku